

KONFERENCJA
EPISKOPATU
POLSKI

POLISH BISHOPS'
CONFERENCE

—
CONFERENTIA
EPISCOPORUM
POLONIAE

Sekretariat Komisji Duszpasterstwa
Konferencji Episkopatu Polski

Sekretariat Komisji Duszpasterstwa
Konferencji Episkopatu Polski
Skr. poczt. 206
40-950 KATOWICE

e-mail: roman.chromy@archidiecezjakatowicka.pl
tel. +48 519 512 978
www.duszpasterstwo.episkopat.pl

Eucharystia daje życie.

Tematyka, założenia i cele programu duszpasterskiego dla Kościoła w Polsce na lata 2019–2022

*Informacja dla mediów w związku z konferencją prasową
promującą nowy program duszpasterski dla Kościoła w Polsce
i wyniki badań ISKK dotyczących świętowania niedzieli*

Wprowadzenie

Dwie ostatnie edycje programów duszpasterskich były poświęcone sakramentom chrześcijańskiego wtajemniczenia: **chrztu świętemu i bierzmowaniu**. Teraz przychodzi czas na refleksję o **Eucharystii** i mocne postawienie akcentu w ukierunkowanych tematycznie działaniach pastoralnych na Tego, który przychodzi do nas w sakramencie miłosierdzia, znaku jedności, węzła miłości i paschalnej uczyce, dzięki której ludzkie dusze napełnione są łaską i otrzymują już na ziemi zadatek życia wiecznego¹.

W ostatnich dziesięcioleciach kolejni papieże systematycznie rozwijali w swoich dokumentach oraz zwyczajnym nauczaniu tematykę Eucharystii. Analizując w tym kontekście wybrane myśli papieskie, można wskazać na zasadnicze pola ich eucharystycznej refleksji.

¹ por. KKK 1323.

Jan Paweł II rozwinął zwyczaj pisania na Wielki Czwartek listów do kapłanów, przekazywanych im za pośrednictwem biskupów. Na początku swojego pontyfikatu – w marcu 1980 r. - ogłosił **list apostolski *Dominicae cенаe***, o tajemnicy i kulcie Eucharystii. Dokument ten poświęcono tajemnicy eucharystycznej w życiu Kościoła i kapłana, omówieniu relacji między Eucharystią a kapłaństwem, Kościołem, miłością, bliźnimi i życiem. Ojciec święty wskazał na *sacrum* i *sacrificium* Eucharystii oraz wyjaśnił znaczenie stołu Słowa Bożego i ołtarza. Podkreślił też, że Eucharystia jest dobrem wspólnym całego Kościoła i „największym darem, jakim w porządku łaski i sakramentu Boski Oblubieniec obdarzył i stale obdarza swoją Oblubienicę”.² W przywołanym liście apostolskim Jan Paweł II potwierdził tradycyjne formy pobożności eucharystycznej, poświęcając odrębny passus adoracji. Wezwał osoby duchowne i wiernych świeckich do takiego zaangażowania, aby uczynić z Eucharystii źródło życia wszystkich wspólnot.

Z kolei w **liście apostolskim „*Mane nobiscum Domine*”**, opublikowanym w Roku Eucharystii (2004/2005), Jan Paweł II zachęcił do otwarcia się na Eucharystię jako tajemnicę. „Zawsze bowiem – stwierdził ojciec święty – obecna jest w człowieku pokusa, by zredukować Eucharystię do ludzkich wymiarów, podczas gdy w rzeczywistości to on winien otworzyć się na wymiary tajemnicy. Eucharystia jest zbyt wielkim darem, ażeby można było tolerować dwuznaczności i umniejszenia”.³ Wśród najbardziej istotnych wymiarów Eucharystii papież wyliczył: „uczętę”, podczas której Bóg nawiązuje relację komunii z człowiekiem i wzywa do jej budowania pomiędzy ludźmi; „ofiarę”, ponieważ Zmartwychwstały Chrystus zawsze nosi znaki swej męki oraz „eschatologiczną przyszłość”, pojmowaną w kategorii porywającej siły, która pozwala iść chrześcijańską drogą z nadzieją.

Wszystkie te wymiary Eucharystii: uczętę, ofiarę i nadzieję, Jan Paweł II połączył w tajemnicy realnej obecności. Zgodnie bowiem z całą tradycją Kościoła wierzymy, że pod postaciami Eucharystycznymi jest rzeczywiście obecny Jezus.

W lutym 2007 r. **Benedykt XVI** przekazał Kościołowi **adhortację „*Sacramentum caritatis*”**. To jej treści właśnie stały się przedmiotem szczególnego zainteresowania i inspiracji dla twórców programu duszpasterskiego dla Kościoła w Polsce na lata 2019–2022. Eucharystia jako „sakrament Miłości” w swej wewnętrznej jedności z chrztem i bierzmowaniem staje się fundamentem chrześcijańskiego życia. Dzięki zaś tym trzem

² Jan Paweł II: List apostolski *Dominicae cенаe*, nr 12.

³ Jan Paweł II: List apostolski *Mane nobiscum Domine*, 14.

sakramentom wyznawcy Jezusa Chrystusa mają dostęp do skarbów Bożego życia i mogą wzrastać w miłości.⁴

Niedawno ojciec święty **Franciszek** zaproponował podczas śródowych audiencji generalnych cykl katechez o **Eucharystii i świętowaniu niedzieli**. W jednej z nich nazwał Eucharystię „sercem” Kościoła. Wskazując na motywy wyboru tematu swoich katechez zaznaczył, że zrozumienie przez chrześcijan wartości i sensu Mszy świętej prowadzi do pełniejszego przeżywania ich relacji z Bogiem. Dlatego Franciszek zachęca wiernych do formacji i odnowy liturgicznej, która jest możliwa wyłącznie z pomocą Ducha Świętego.

Bogactwo eucharystycznego wymiaru papieskiego nauczania umocniło wewnętrzne przekonanie osób odpowiedzialnych za projektowanie programu duszpasterskiego na poziomie ogólnopolskim w skierowaniu do księży, osób konsekrowanych i świeckich zachęty, aby z Eucharystii uczynić ośrodek – centrum życia osobistego, parafialnego i diecezjalnego.

1. Układ programu duszpasterskiego

Korzystając z metodologii przyjętej przez Benedykta XVI w adhortacji apostolskiej *Sacramentum caritatis*, autorzy programu duszpasterskiego proponują, aby jego praktyczna realizacja przebiegała w cyklu trzyletnim, opisanym w następującym kluczu interpretacyjnym:

Rok I – Eucharystia tajemnicą wyznawaną;

Rok II – Eucharystia tajemnicą celebrowaną;

Rok III – Eucharystia tajemnicą posłania i chrześcijańskiego świadectwa.

Temat nowego programu duszpasterskiego „Eucharystia daje życie” jest w pewnym stopniu parafrazą tytułu encykliki Jana Pawła II „*Ecclesia de Eucharistia*”. Podejmując próbę wyjaśnienia tezy ujętej słowami: „Kościół żyje dzięki Eucharystii”, papież stwierdza, że „prawda ta wyraża nie tylko codzienne doświadczenie wiary, ale zawiera w sobie istotę tajemnicy Kościoła. Na różne sposoby Kościół doświadcza z radością, że nieustannie urzeczywistnia się obietnica: «A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata» (Mt 28, 20). (...) Słusznie Sobór Watykański II określił, że Ofiara eucharystyczna jest źródłem i zarazem szczytem całego życia chrześcijańskiego. W Najświętszej Eucharystii zawiera się bowiem całe dobro duchowe Kościoła, to znaczy sam Chrystus, nasza Pascha

⁴ por. KKK 1212.

i Chleb żywy, który przez swoje ożywione przez Ducha Świętego i ożywiający Ciało daje życie ludziom. Dlatego też Kościół nieustannie zwraca swe spojrzenie ku swojemu Panu, obecnemu w Sakramencie Ołtarza, w którym objawia On w pełni ogrom swej miłości”.⁵

2. Główne założenia programu duszpasterskiego

Mając na uwadze tematykę dwóch poprzednich programów duszpasterskich dla Kościoła w Polsce (o chrzcie i bierzmowaniu), należy podkreślić, że obecna propozycja ukierunkowanych tematycznie działań pastoralnych odnosi się w sposób dosłowny do następującego twierdzenia Katechizmu Kościoła Katolickiego: „**Najświętsza Eucharystia dopełnia wtajemniczenie chrześcijańskie**. Ci, którzy przez chrzest zostali wyniesieni do godności królewskiego kapłaństwa, a przez bierzmowanie zostali głębiej upodobnieni do Chrystusa, za pośrednictwem Eucharystii uczestniczą razem z całą wspólnotą w ofierze Pana”.⁶

Wiara Kościoła – stwierdził Benedykt XVI – **jest istotową wiarą eucharystyczną**, a więc sakramentalną i karmi się ona w szczególny sposób przy stole Eucharystii. Myśl tą rozwinął papież Franciszek w encyklice „*Lumen fidei*”. Zazaczył, że tak rozumiana natura wiary znajduje najwyższy wyraz w Eucharystii, ponieważ „jest ona cennym pokarmem dla wiary, spotkaniem z Chrystusem obecnym w sposób realny przez najwyższy akt miłości, dar samego z siebie, rodzący życie. W Eucharystii krzyżują się dwie osie, na których wspiera się wiara. Z jednej strony, na osi historii **Eucharystia jest aktem pamięci, aktualizacją tajemnicy, w której przeszłość, jako wydarzenie śmierci i zmartwychwstania ukazuje swą zdolność otwarcia na przyszłość, antycypowania ostatecznej pełni**. Liturgia przypomina nam o tym przez swoje *hodie* – «dzisiaj» tajemnic zbawienia. Z drugiej strony oś biegnie od świata widzialnego ku niewidzialnemu. W Eucharystii uczymy się dostrzegać głębię rzeczywistości. Chleb i wino przemieniają się w ciało i krew Chrystusa, który uobecnia się w swej paschalnej drodze do Ojca: ten dynamizm wprowadza nas z ciałem i duszą w dążenie całego stworzenia ku swej pełni w Bogu”.⁷

Inaczej rzecz ujmując można stwierdzić, że im żywsza jest wiara eucharystyczna w Ludzie Bożym, tym głębsze jest jego uczestnictwo w życiu Kościoła poprzez świadome przyłgnięcie do misji, jaką Chrystus powierzył swoim uczniom.⁸

⁵ Jan Paweł II: Encyklika *Ecclesia de Eucharystia*, nr 1.

⁶ KKK 1322.

⁷ Franciszek: Encyklika *Lumen fidei*, nr 44.

⁸ Benedykt XVI: Adhortacja apostolska *Sacramentum Caritatis*, nr 6.

Program duszpasterski dla Kościoła w Polsce na lata 2019–2022 stanowi zatem kontynuację teologiczno-praktycznej refleksji nad sakramentami wtajemniczenia chrześcijańskiego, ale nade wszystko **podejmuje próbę pogłębienia świadomości tego, czym jest „Święta i Boska liturgia”**.⁹ Celem takiego działania jest budzenie w parafiach nowego impulsu i eucharystycznej żarliwości wśród duszpasterzy i wiernych, dzięki którym stanie się im bliższa istotowa więź pomiędzy tajemnicą eucharystyczną, akcją liturgiczną i zaangażowaniem na rzecz drugiego, wynikającym z przeżywania **Eucharystii jako sakramentu miłości**.¹⁰

Podobnie jak w latach ubiegłych, konstytutywnymi elementami programu duszpasterskiego pozostaną nadal **tematyczne zeszyty**, w których zainteresowani znajdą najpierw ogólną wizję, perspektywę i kierunek działań pastoralnych (zeszyt teologiczno-pastoralny) oraz konkretne propozycje materiałów do wykorzystania w przepowiadaniu, liturgii i katechezie parafialnej, ze szczególnym uwzględnieniem rodziców dzieci przygotowujących się do Pierwszej Komunii Świętej (zeszyty: liturgiczny, homiletyczny, katechetyczny i maryjny).

Autorzy programu mają przy tym pełną świadomość, że zasadniczym celem każdej działalności duszpasterskiej jest urzeczywistnianie zbawczej działalności Chrystusa. W codziennej praktyce parafialnej wyraża je najpierw cykliczna realizacja założeń roku liturgicznego – podstawowego i zasadniczego programu ukierunkowanej posługi Kościoła – w czasie którego wierni na czele ze swoimi duszpasterzami uobecniają w wierze historię zbawienia, której kulminacją była męka, śmierć i zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa. Zauważmy jednak, że realizacja celów i założeń tak rozumianego programu przebiega na wielu innych płaszczyznach. Dookreśla je – zgodnie z tym co już stwierdzono – zwyczajne nauczanie kolejnych papieży. Zauważamy, że z opublikowanych dotąd głównych dokumentów papieża Franciszka wyłaniają się propozycje takiego zaangażowania duszpasterzy i laikatu, w którym kluczowymi słowami są: ewangelizacja, nawrócenie pastoralne, logika miłosierdzia, wsparcie narzeczonych, młodych małżonków i rodzin oraz powszechne powołanie każdego chrześcijanina do świętości. Z dokumentu końcowego XV Zgromadzenia Ogólnego Synodu Biskupów pt. „Młodzi, wiara i rozeznanie powołania” wynika jednoznacznie, że dla ojca świętego młódzież jest nie tyle przyszłością Kościoła, lecz jego „teraźniejszością”. Odkrycie przez młodych Kościoła jako wspólnoty zbawienia

⁹ KKK 1330.

¹⁰ Benedykt XVI: Adhortacja apostolska *Sacramentum Caritatis*, nr 5.

spoczywa przede wszystkim w rękach rodziców, duszpasterzy oraz wychowawców.¹¹ Wytyczona przez papieża Franciszka linia pastoralna znajduje swe sakramentalne dopełnienie przede wszystkim w Eucharystii.

3. Adresaci programu duszpasterskiego

Uwzględniając fakt, że Eucharystia jest „źródłem i szczytem całego chrześcijańskiego życia” oraz przekonanie, że wszystkie sakramenty, kościelne posługi i dzieła apostołstwa zmierzają do Eucharystii i z nią się ściśle wiążą, adresatami programu duszpasterskiego na kolejne lata są wszyscy ochrzczeni, niezależnie od wieku i realizowanych w Kościele zadań. Kult eucharystyczny jest najwyższą formą działania wyznawców Chrystusa. Przez nie bowiem Bóg w Chrystusie, mocą Jego Ducha uświęca cały świat;¹² bogactwo zaś łaski Eucharystii jednoczy chrześcijan z Chrystusem, umacnia wiarę, nadzieję i miłość, a także rozwija dary chrzcielne, chroni przed grzechem, uwrażliwia na potrzebujących, jednoczy z innymi oraz buduje ostatecznie wspólnotę Kościoła.

4. Wybrane zadania pastoralne do realizacji

Chcąc zachować wierność duchowi adhortacji „*Sacramentum caritatis*”, w działaniach duszpasterskich powinniśmy uwzględnić m.in. **pogłębienie wiedzy teologiczno-katechizmowej o Eucharystii, refleksję nad właściwym jej sprawowaniem (*ars celebrandi*), rozwijanie pobożności eucharystycznej, ze szczególną zachętą do częstej praktyki adoracji Najświętszego Sakramentu.**

Skoro wszystkie sakramenty prowadzą do Eucharystii, to w przygotowaniu i opracowaniu programu duszpasterskiego nie może zabraknąć jej teoretycznego i praktycznego powiązania z pozostałymi znakami Bożej obecności. Na pierwszy plan wysuwają się sakramenty wtajemniczenia chrześcijańskiego. Powinniśmy sobie wprost postawić pytanie, czy w naszych wspólnotach chrześcijańskich wystarczająco rozpoznajemy ścisłą więź pomiędzy chrztem, bierzmowaniem i Eucharystią? Przecież jako ochrzczeni i bierzmowani właśnie jesteśmy przyporządkowani do Eucharystii. Czyż nie powinniśmy zatem w parafialnej praktyce duszpasterskiej dążyć do bardziej zintegrowanego rozumienia przebiegu chrześcijańskiego wtajemniczenia?

¹¹ Dokument końcowy XV. Zgromadzenia Ogólnego Synodu Biskupów pt. „Młodzi, wiara i rozeznanie powołania”, nr 54, w: <https://episkopat.pl/mlodzi-ludzie-wiara-i-rozeznanie-powolania-dokument-spotkania-przedsynodalnego-mlodych/>.

¹² por. KKK 1324 i 1325.

5. Realizacja programu duszpasterskiego w poszczególnych latach

Po dyskusjach i przemyśleniach członkowie i konsultorzy Komisji Duszpasterstwa KEP proponują, aby realizacja programu duszpasterskiego w kolejnych latach była wpisana w następującą tematykę:

Rok I (2019/2020)

Temat: Wielka tajemnica wiary

Motto biblijne: „[...] *abyście uwierzyli w Tego, którego [Bóg] posłał*” (J 6,29)

Rok II (2020/2021)

Temat: Zgromadzeni na świętej wieczerzy

Motto biblijne: „[...] *Ojciec mój da wam prawdziwy chleb z nieba*” (J 6, 32)

Rok III (2022/2023)

Temat: Posłani w pokoju Chrystusa

Motto biblijne: „*ten, kto Mnie spożywa, będzie żył przeze Mnie*” (J 6, 57).

Pogłębiając znaczenie Eucharystii w życiu chrześcijańskim powinniśmy dołożyć wszelkich starań, aby ciągle na nowo aktualizować w świadomości wiernych wartość właściwego świętowania niedzieli, szczególnie w gronie najbliższych, w rodzinie. Warto przywołać przy tej okazji pragnienie Jana Pawła II, aby niedziela stała się „miejscem uprzywilejowanym, w którym nieustannie głosi się i kultywuje komunie. Dzięki czynnemu udziałowi w Eucharystii dzień Pański staje się także dniem Kościoła”.¹³

6. Szczegółowe cele programu duszpasterskiego

Rozpisane na trzy kolejne lata propozycje programowe winny prowadzić wiernych do czterech celów: formacyjnego, inicjacyjnego, ewangelizacyjnego i społecznego.

a) Cel formacyjny

Jak już przypomniano, Eucharystia stanowi kluczowy wymiar życia chrześcijańskiego. Wprowadzając Lud Boży w trzecie tysiąclecie Jan Paweł II przypomniał, że Zbawiciel, który dwadzieścia wieków temu przyjął ciało w łonie Maryi, w Eucharystii nadal ofiaruje się ludzkości jako źródło Boskiego życia.¹⁴ Dlatego **w programie duszpasterskim nie może zabraknąć takich elementów chrześcijańskiej formacji, dzięki którym jego odbiorcy lepiej poznają wartość i znaczenie Eucharystii, a także wzmocnią osobistą świadomość jej wpływu na rozwój życia duchowego.** Szczególną odpowiedzialność za sakrament

¹³ Jan Paweł II: Encyklika *Ecclesia de Eucharystia*, nr 41.

¹⁴ Por. Jan Paweł II: List apostołski *Tertio millennio adveniente*, nr 55.

Eucharystii powierzono biskupom i kapłanom. Eucharystia jest główną i centralną racją ich bytu; jest również znakiem jedności całego Kościoła. Konsekwencją takiego rozumowania winna być przykładowo troska o piękno sprawowanej liturgii, odpowiednie jej przygotowanie i oprawa, twórcza opieka nad liturgiczną służbą ołtarza czy szerzenie w parafii kultu eucharystycznego. Jego wyjątkową formą jest bez wątpienia adoracja Najświętszego Sakramentu, która wyrasta z wewnętrznego doświadczenia dobrowolnego wyniszczenia Chrystusa na krzyżu, miłego Ojcu i uwielbionego w zmartwychwstaniu. Adoracja staje się jakąś naszą odpłatą, wynagrodzeniem za tę ukrzyżowaną na śmierć Miłość; Eucharystią czyli naszym dziękczynieniem.¹⁵ Odrębną formą kultu eucharystycznego pozostają oczywiście procesje, na czele z uroczystością Bożego Ciała.

b) Cel inicjacyjny

Skoro Eucharystia dopełnia sakramenty chrześcijańskiego wtajemniczenia, to podobnie jak w przypadku chrztu i bierzmowania, na pierwszy plan wysuwa się **dowartościowanie roli mistagogii chrześcijańskiej w przepowiadaniu i parafialnej katechezie**. Ta ostatnia, po wprowadzeniu przed laty religii do szkół została w dużym stopniu zaniedbana. Przede wszystkim to duszpasterze wpadli w pułapkę zwolnienia się z katechizacji w parafii, tłumacząc swą decyzję nauczaniem religii w szkole. Tymczasem przekazywanie Dobrej Nowiny o Chrystusie w ramach katechizacji parafialnej stanowi integralną część pracy duszpasterskiej z powierzoną sobie wspólnotą. Reguluje ten obowiązek także prawo kościelne, które stanowi, że proboszcz jest obowiązany zatroszczyć się o to, ażeby wiernym w jego parafii było głoszone nieskażone Słowo Boże, zwłaszcza poprzez niedzielne i świąteczne homilie oraz nauczanie katechetyczne.¹⁶ W wypełnieniu tego zadania mogą mu pomagać również odpowiednio przygotowani współpracownicy świeccy.

c) Cel ewangelizacyjny

Mając na uwadze, że szczególnym dniem przeżywania i doświadczenia Eucharystii jest niedziela, a także **tendencje do spadku w wymiarze ogólnopolskim liczby wiernych uczestniczących w niedzielnej Eucharystii (tzw. *dominicantes*), rośnie pilna potrzeba właściwego przygotowania i celebrowania Mszy św.** Powołany przez proboszcza zespół liturgiczny, w skład którego winni wejść przykładowo: kościelny, organista, nadzwyczajni szafarze Komunii św., świeccy lektorzy i kantorzy, przedstawiciele służby ołtarza oraz animatorzy wspólnot parafialnych, wydaje się być prostym, a zarazem skutecznym narzędziem ewangelizacji poprzez umiłowanie i pokazanie innym piękna liturgii.

¹⁵ Por. Jan Paweł II: List apostolski *Dominicae cenae*, nr 3.

¹⁶ Por. Kodeks Prawa Kanonicznego, can. 757 i 776n.

Podobnie rzecz ma się z organizacją w parafii stałej adoracji Najświętszego Sakramentu. Dzięki aktywności tzw. bractw adoracyjnych, dyżurom modlitewnym poszczególnych osób, drzwi świątyn mogą pozostawać zawsze otwarte w ciągu dnia dla tych, którzy potrzebują chwili modlitewnego wytchnienia w ciszy kościoła.

d) Cel społeczny

Związek Eucharystii z Kościołem, życiem, bliźnimi i czynną miłością drugiego doskonale określa ostatni z celów programu duszpasterskiego. Znakiem rozpoznawczym ucznia Chrystusa pozostanie zawsze wzajemna miłość. „Eucharystia do tej miłości wychowuje nas w sposób najgłębszy, ukazuje bowiem jaką wartość w oczach Bożych ma każdy człowiek, nasz brat i siostra, skoro każdemu w taki sam sposób Chrystus daje samego siebie pod postaciami chleba i wina. Jeżeli praktykujemy autentyczny kult eucharystyczny, w oczach naszych musi rosnąć godność każdego człowieka”.¹⁷ Z Eucharystii rozumianej jako Miłość i znajdującej się w samym środku życia rodzi się ostatecznie cały sakramentalny styl życia chrześcijanina.

7. Logo programu

Graficzne przedstawienie zaproponowanych działań pastoralnych dla Kościoła w Polsce na najbliższe trzy lata będzie nieodpłatnie udostępnione zainteresowanym zarówno na stronie www. Komisji Duszpasterskiej (duszpasterstwo.episkopat.pl) oraz na życzenie przez sekretariat Komisji. Zachęcamy do wykorzystania logo programu na materiałach drukowanych np. w parafii (gazetki, ogłoszenia itp., z banerami włącznie).

Pierwszy rok realizacji programu duszpasterskiego „Eucharystia daje życie” (2019/2020)

1. Hasło

Autorzy programu duszpasterskiego istotne dla niego słowa „klucze” próbują każdorazowo odnaleźć w tekstach liturgicznych. Tematyczne ramy pierwszego roku realizacji programu duszpasterskiego wyznaczą słowa aklamacji po przeistoczeniu: **„Wielka tajemnica**

¹⁷ Jan Paweł II: List apostolski *Dominicae cenae*, nr 6.

wiary". Jej dopełnienie stanowi biblijne motto: „[...] *abyście uwierzyli w Tego, którego [Bóg] posłał*” (J 6,29).

2. Symbol

Abstrakcyjne pojęcia poznajemy także zmysłowo za pomocą znaków. Naturalnym, a zarazem **pierwszym znakiem Eucharystii są pszenna mąka i wino gronowe**. To one stają się namacalnym symbolem realizacji pierwszego roku programu duszpasterskiego.

3. Cele

Analogicznie do cyklu trzyletniego programu duszpasterskiego, w roku pastoralnym 2019/2020 pt. „Wielka tajemnica wiary” działania duszpasterskie winny prowadzić do konkretnych celów:

a) **Formacyjny** – wyraża potrzebę pogłębienia wiedzy o Eucharystii, jej duchowych owocach, liturgicznym przebiegu i osobistym przebiegu. Nie chodzi tu wyłącznie o formację doktrynalną. Warto w tym względzie wykorzystać materiały zeszytu teologiczno-pastoralnego.

b) **Inicjacyjny** – mistagogia czyli wprowadzenie w tajemnicę chrześcijaństwa w naszych realiach duszpasterskich oferowane jest zasadniczo dzieciom i młodzieży, m.in. w ramach przygotowania do Pierwszej Komunii św. i bierzmowania. Duszpasterze winni dołożyć wszelkich starań, aby przy tej okazji odnowę życia eucharystycznego zaproponować również rodzicom tych dzieci, np. podczas comiesięcznej katechezy prowadzonej metodą dialogową w małych grupach, a także w czasie „modlitwy rodziców za dzieci” w ramach odpowiednio przygotowanego nabożeństwa. Warto skorzystać z propozycji zeszytu katechetycznego.

c) **Ewangelizacyjny** – w przepowiadaniu i katechezie *kerygma* tj. wskazanie na dzieło zbawienia objawione przez Boga odgrywa rolę fundamentalną. Powinna zajmować centrale miejsce w działalności ewangelizacyjnej, a także na rzecz kościelnej odnowy. Według papieża Franciszka, kerygma „jest ogniem Ducha udzielającego się pod postacią języków i budzi w nas wiarę w Jezusa Chrystusa, który przez swą śmierć i zmartwychwstanie objawia nam i komunikuje nieskończone miłosierdzie

Ojca”.¹⁸ Szczególną formą objawienia miłości Boga do człowieka jest Eucharystia jako nowe i wieczne przymierze. Ukazaniu tych prawd duszpasterzom pomoże zeszyt homiletyczny.

d) **Spoleczny** – Eucharystia ze swej natury służy budowaniu jedności wspólnoty chrześcijańskiej na różnych poziomach. Szczególnym wyzwaniem dla Kościoła jest **właściwe świętowanie przez wiernych niedzieli**. Dzień ten wyznacza nie tylko ramy czasu wolnego od pracy; chrześcijanie nadal stanowią większość polskiego społeczeństwa i są zobowiązani do tego, aby humanistyczny wymiar niedzieli (*dies homini*) uzupełnić aspektem religijnym: wspominając Zmartwychwstanie Chrystusa, czynią z niedzieli „dzień Pański” (*dies Domini*).

Przypomnijmy za zakończenie, że **realizację pierwszego roku programu duszpasterskiego dla Kościoła w Polsce pt. „Wielka tajemnica wiary” rozpoczniemy w I niedzielę Adwentu 2019 r.**

¹⁸ Por. Franciszek: Adhortacja apostołska *Evangelii gaudium*, nr 164.